

Arrest

nr. 60 635 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 11 oktober 1978 in Baku. U woonde met uw ouders in Jerevan tot 2000. Daarna bent u met uw ouders verhuisd naar het dorp Tagan in de provincie Omsk in Rusland, waar u gewoond hebt tot 2010.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Sinds 1991 was uw vader politiek actief bij de partij HHSh van Levon Ter Petrosyan. Uw vader kende sinds 1997 problemen met Rostam Gasparyan, een grensbewaker. Rostam, zijn broer Serob en zijn vrienden, begonnen geld te eisen van uw vader. In de zomer van 1997 moest uw vader geld gaan brengen naar Nagomo-Karabach. Daar toonde Rostam Gasparyan uw vader een video-opname waarop een zak met daarin mensenhoofden te zien was. Hij wilde uw vader hiermee aantonen wat er kon gebeuren als hij niet deed wat er gezegd werd. Op een nacht in 1998 vielen Rostam en zijn handlangers uw huis binnen. Eén van de mannen, een zekere Neshan, die een drugsgebruiker en een moordenaar was, heeft u toen op het bed geduwd. Ze bedreigden u. Uw vader heeft hen kunnen overtuigen om naar buiten te gaan door hen geld te geven. Uw vader kwam de volgende ochtend terug thuis en was heel

ziek. Toen hij naar de dokter ging, zei deze dat uw vader een hartaanval had gehad. Uw vader vroeg hulp aan de partijgenoten van HHSH, maar deze zeiden dat ze niets konden doen tegen de macht van Rostam Gasparyan. In de periode hierop volgend had uw vader nog constant ruzie met zijn belagers en werd hij verschillende keren meegenomen met de wagen. U en uw ouders beslisten om Armenië te verlaten. Uiteindelijk verlieten u en uw ouders Armenië in december 2000. Jullie zijn vanuit Jerevan vertrokken met het vliegtuig naar Rusland, waar jullie een tijdelijke registratie verkregen. U en uw ouders verbleven daar in het dorp Tagan. In 2007 kreeg uw vader daar problemen met skinheads. In de zomer van 2009 liep uw vader verwondingen op aan zijn hoofd toen een vijftal skinheads hem aanvielen. Op 1 februari 2010 vielen de skinheads binnen in jullie huis. Ze waren gewapend en schoten op uw vader. Via het raam bent u kunnen vluchten naar een huisje in het bos. Uiteindelijk verliet u Rusland op 2 februari 2010. Met de wagen bent u via Oekraïne en Polen naar België gereisd. U bereikte België op 8 februari 2010. Op 9 februari 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties geen enkel identiteitsdocument voor, maar wel een hele reeks documenten in verband met uw aanvraag tot medische regularisatie (9 ter), met name een medisch attest van Dr. D. L.(...), een medisch attest van Dr. B.(...), een psychologisch advies van psychologe K. K.(...), een pagina van uw medisch dossier in het open centrum van Büllingen, een medisch verslag van Dr. S.(...), verschillende laboresultaten van het St. Jozef ziekenhuis te Sankt-Vith, een medisch verslag van Dr. L.(...), een medisch verslag van Dr. R.(...) en een medisch verslag van Dr. H(...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift om het ingestelde beroep te verwijzen naar een kamer met drie leden.

Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzettelend lid.

Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als de verzoekende partij daarom op gemotiveerde wijze vraagt in het verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren.

Verzoekster motiveert niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters. In het rechtsplegingsdossier worden evenmin elementen teruggevonden die zouden nopen tot een ambtshalve verwijzing naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die uw vader kende met Rostam Gasparyan, een grenswachter, die geld eiste van uw vader in de periode 1997-1998. Uw vader werd door Rostam en zijn handlangers, drugsgebruikers en criminelen, ernstig bedreigd. U bent daarna samen met uw ouders naar Rusland verhuisd, waar uw vader sinds 2007 problemen kende met skinheads. Op 1 februari 2010 vielen zij uw huis binnen en schoten in de richting van uw vader.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Rusland ontvlucht bent omwille van de problemen die uw vader kende met skinheads. U verklaarde echter het Armeense staatsburgerschap te bezitten. Bijgevolg dient uw asielaanvraag ten aanzien van Armenië te worden beoordeeld.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van de problemen van uw vader met Rostam Gasparyan gekend zou hebben in Armenië aannemelijk te maken. U verklaarde dat uw vader van 1991 tot 1998 was aangesloten bij de partij HHSH, dat hij daarom problemen kende met Rostam Gasparyan, zijn broer Serob en hun mannen (CGVS p.5), waarbij ze geld eisten van uw vader (CGVS p.6; p.15; p.18 -20). U verklaarde dat uw vader in de zomer van 1997 geld moest brengen naar Nagorno-Karabach, waar Rostam Gasparyan uw vader een video-opname toonde van een zak vol mensenhoofden (CGVS p.15). Daarnaast verklaarde u dat Rostam Gasparyan en zijn mannen in 1998 's nachts uw huis binnenvielen, waarbij ze uw vader en u bedreigden

(CGVS p. 16; p.18; p.20). U verklaarde tevens dat uw vader na de zomer van 1998 nog constant ruzie had en geld moest betalen (CGVS p.21). U bracht de Belgische asielinstanties echter geen enkel begin van bewijs aan van deze problemen die de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Armenië (CGVS p.19). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs voorlegde van uw verblijf van 10 jaar, van december 2000 tot uw vertrek op 2 februari 2010, in de Russische Federatie waar u een tijdelijke registratie zou hebben verkregen (CGVS p.3; p. 9), noch van de problemen die u daar zou gekend hebben (CGVS p. 12-14). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang.

Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt concrete informatie te geven over de problemen die u en uw vader gekend hebben in uw land van herkomst. Zo kon u van geen enkel incident de precieze datum geven (CGVS p. 15-17; p.21), U verklaarde dat uw vader na de zomer van 1998 nog constant ruzie had en dat zijn belagers hem nog een paar keer zijn komen ophalen met de auto, maar u kunt hierbij niet concreet aangeven wanneer dit dan zou zijn voorgevallen (CGVS p. 21). U verklaarde verder dat uw vader aangesloten was bij de partij HHSH, maar kan nauwelijks informatie geven inzake zijn politieke activiteiten (CGVS p. 5; p.17), hoewel uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat hij net door zijn politieke activiteiten problemen kreeg met Rostam Gasparyan (CGVS p. 8; p.16; p.21). U verklaarde voorts niet te weten of uw vader al dan niet klacht had ingediend bij de politie of de procureur naar aanleiding van de ernstige problemen die hij met Rostam Gasparyan en zijn handlangers zou hebben gekend. U voegde hier aan toe dat uw vader misschien wel de politie heeft gecontacteerd na het incident van zomer 1998, maar vervolgde dat u het niet weet (CGVS, p. 18, 19 en 20). Mochten u en uw ouders werkelijk de door u aangehaalde ernstige vervolgingsdaden in uw land hebben meegemaakt, kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u, die reeds meerderjarig was toen uw vader de door u aangehaalde problemen in Armenië kende, bij uw ouders zou hebben geïnformeerd naar de precieze aard en de oorzaak van zijn problemen in Armenië, evenals naar de stappen die uw vader in dit verband al dan niet bij de autoriteiten zou hebben ondernomen. Ook al gaf u aan dat uw vader een dominant type was, is het niet aannemelijk dat u in de periode van 10 jaar die u samen met uw ouders in de Russische Federatie doorbracht, niet meer gegevens over de aanleiding van jullie vlucht uit Armenië zou hebben weten te achterhalen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen in Armenië verder aangetast.

Bovendien dient hierbij nog opgemerkt te worden dat u evenmin uw actuele vrees aannemelijk kunt maken. Zo hebt u sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van uw problemen daar. Nu verklaarde u weliswaar dat u via een telefonisch gesprek van uw vader gehoord hebt dat Rostam Gasparyan een promotie heeft gekregen, maar u kon niet concreet zeggen over welke functie het dan ging (CGVS p.19). U verklaarde bovendien niet te weten of u vandaag de dag officieel gezocht wordt in Armenië, noch wat u concreet vreest bij terugkeer (CGVS p.20 en.24).

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. U verklaarde vanuit Rusland via Oekraïne en Polen tot in België te hebben gereisd waarbij u onderweg geen enkele grenscontrole bent gepasseerd en geen persoonlijke controle hebt gehad (CGVS p.9-10). U stelde dat u gereisd hebt met uw eigen paspoort (CGVS p.10), maar dat uw paspoort geen visum bevatte voor uw reis naar België (CGVS p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, waarvan u verklaarde dat het was afgenomen door de persoon die u naar België heeft gebracht (CGVS p.7 en 10), achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De medische attesten van Dr. D. L.(...) en Dr. B.(...) zijn niet gericht aan het Commissariaat-generaal maar wel aan de dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken ter staving van uw

aanvraag tot regularisatie. Terloops kan worden opgemerkt dat het opvallend is dat dokter D. L.(...) melding maakt van folteringen die u in 2007 in uw land van herkomst zou hebben ondergaan, terwijl u zich volgens uw verklaringen op dat ogenblik niet in uw land van herkomst, zijnde Armenië, maar wel in de Russische Federatie zou hebben bevonden en u voorts verklaarde dat u voor 2009 zelf geen problemen kende in de Russische Federatie (CGVS, p. 14).

Uit de medische attesten van Dr. S.(...), Dr. R.(...), Dr. H.(...), Dr. D.(...) en Dr. L.(...) blijkt dat u verschillende klinische onderzoeken evenals een heelkundige ingreep onderging in België, wat hier niet betwist wordt. In deze attesten wordt echter nergens melding gemaakt van de problemen die u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag.

U legde tenslotte een psychologisch advies voor opgemaakt door psychologe N. K. K.(...). Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou ondervinden, kan uit dit attest niet worden afgeleid onder welke omstandigheden u het slachtoffer van geweld zou zijn geweest waardoor u psychologische problemen zou hebben gekregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3.2. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van "de richtlijn 2004/83 van de Europese Unie" en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij doet gelden dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, onjuist en onvoldoende, stelt dat stereotiepe motiveringen niet afdoende zijn en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Er wordt de commissaris-generaal voorts machtsmisbruik verweten, evenals het verzuim de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging die verzoekster naar voor heeft gebracht, te onderzoeken. Door de bestreden beslissing te nemen, aldus verzoekster, heeft de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en "het principe van goede administratie" en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verwerende partij heeft ten onrechte verzoekerster niet erkend als vluchteling, noch de subsidiaire bescherming toegekend.

In het verzoekschrift worden voorts de artikelen 48 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet geciteerd en worden een aantal theoretische beschouwingen gewijd aan de motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen enerzijds en ex artikel 149 van de Grondwet anderzijds.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Vastgesteld wordt dat het verzoekschrift voor een groot deel bestaat uit theoretische overwegingen die meerdere keren in het verzoekschrift woordelijk worden herhaald, doch zonder dat verzoeker ze betreft op de hierboven geciteerde motivering, daar waar een middel slechts ontvankelijk kan zijn wanneer het een concrete grief inhoudt, gericht tegen de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2005, nr. 139.948; RVS 31 januari 2005, nr. 139.953). Hierna wordt dan ook slechts ingegaan op die delen van het verzoekschrift waarin de Raad een grief kan ontwaren die ook door de verwerende partij als dusdanig werd beschouwd. Daar anders over oordelen zou een schending inhouden van de rechten van verdediging van die laatste partij. Verzoekster toont niet *in concreto* aan op welke wijze de artikelen 48, 48/2 en 48/5, 52 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan zij er enkele citeert, "de richtlijn 2004/83 van de Europese Unie" en de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is. Voorts, wat de door verzoekster aangevoerde machtsafwending betreft, voert zij evenmin enig element aan waaruit zou kunnen blijken dat met de bestreden beslissing een ongeoorloofd doel wordt nagestreefd, zodat ook hier de onontvankelijkheid moet worden vastgesteld.

Voorts dient erop gewezen dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in strijd met wat verzoekster stelt, geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde (RvS 10 februari 2009, nr. 190.297; RvS 18 april 2009, nr. 191.469). Evenwel voert verzoekster ook de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar de criteria van het voormelde artikel

1, A (2), zodat er geen redenen zijn om haar beroep niet te beoordelen in het licht van haar aanvraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

De verwijzingen naar rechtspraak met betrekking tot het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk niet dienstig aangebracht, daar verzoeker niet aantoonde dat de aangehaalde gevallen inhoudelijk enig verband zouden vertonen met de omstandigheden van zijn eigen asielaanvraag en de motieven van de huidige bestreden beslissing. Bovendien heeft de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geen precedentswaarde.

Het middel is derhalve, wat deze onderdelen betreft, onontvankelijk.

3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.7. De bestreden weigeringsbeslissing is ingegeven door (i) het gebrek aan bewijs en ongeloofwaardig relaas van de problemen die de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor de vlucht uit Armenië, met name de problemen die verzoekster kende naar aanleiding van de problemen van haar vader, alsmede een gebrek aan bewijs van het tienjarig verblijf in de Russische Federatie, (ii) gebrek aan concrete informatie betreffende de problemen van haar vader, (iii) het niet aannemelijk maken van

de actuele vrees, (iv) de ongeloofwaardige clandestiene inreis en (v) het feit dat de bijgebrachte medische documenten niet van die aard zijn om deze weigeringsbeslissing te veranderen.

3.8. Verzoekster betwist het motief betreffende het gebrek aan bewijs van de problemen waarmee zij werd geconfronteerd in Armenië. Zij stelt samen met haar ouders hals over kop uit Armenië te zijn vertrokken zodat zij geen documenten mee konden nemen, benadrukt dat de gebeurtenissen in Armenië reeds een hele tijd geleden plaatsvonden en houdt voor dat zij konden aannemen in Rusland gevestigd te zijn zonder te hoeven terugkeren naar Armenië. Gelet op deze omstandigheden acht verzoekster het onredelijk om nog bewijzen te verlangen. Daarenboven duidt zij erop dat zij geen contact meer heeft met haar ouders om bewijzen te bekomen. Verzoekster staat een verdeling van de bewijslast voor. Overigens, zo stelt verzoekster, kan niet worden begrepen waarom documenten met betrekking tot het verblijf in Rusland relevant zouden zijn, nu in de bestreden beslissing enkel de feiten in aanmerking neemt ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Hetgeen wordt opgegeven als motief dient immers relevant te zijn.

De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoekster zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126 529). Van een asielzoekster mag bovendien een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor haar zaak worden verwacht, waarbij deze minstens ernstige inspanningen moet doen en pogingen dient te ondernemen om het asielrelaas te staven, onder meer met documenten, zeker wanneer het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas betreffen. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoekster een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door haar pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeksters argument dat zij halsoverkop is moeten vluchten en geen documenten kon meenemen neemt niet weg dat zij niet aantoonde dat zij thans inspanningen heeft geleverd om alsnog enig begin van bewijs voor te leggen. Voor wat betreft de bewijzen met betrekking tot het verblijf in Rusland, weze opgemerkt dat dit motief luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing "volledigheidshalve" werd toegevoegd, zodat het kan worden beschouwd als een overtoollig motief en het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

De niet-ontwrichte vaststelling dat verzoekster haar asielrelaas geenszins kan staven, klemmt des te meer nu blijkt wat volgt :

Niettegenstaande verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat van haar geen onredelijke of onmogelijke bewijzen mogen worden gevraagd, rust, zoals reeds gezegd de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoekster zelf. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.9. Verzoekster stelt tegenover de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij er niet in slaagt concrete informatie gegeven te hebben over de problemen die zij en haar vader gekend hebben in het

land van herkomst, dat haar niet kan verweten worden dat zij niet alle details kent daar deze gebeurtenissen een hele tijd geleden plaatsvonden en zij toen minderjarig was. Verzoekster houdt voor door haar familie in bescherming te zijn genomen omwille van haar jonge leeftijd, zodat zij dergelijk relaas niet in detail diende te aanhoren of te vernemen. Haar vader, zo stelt zij, is een dominant type aan wie verzoekster dergelijke vragen niet uit loutere nieuwsgierigheid kon stellen. Verder doet verzoekster gelden dat de problemen in Armenië niet langer relevant waren voor hun verblijf in Rusland, zodat het logisch is dat daar niet meer in detail over werd gesproken. Zij heeft geen contact meer met het thuisfront in Armenië, zodat zij geen verdere inlichtingen meer kan verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt minderjarig te zijn geweest ten tijde van de problemen waarmee zij, en in het bijzonder haar vader, geconfronteerd werden in Armenië. Verzoekster verklaart ter gelegenheid van haar gehoor bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2009 dat zij is geboren in Armenië op 11 oktober 1978 en antwoordt op de vraag: "Kende u vader voor 1997 problemen in Armenië?" het volgende: "Nee. Het was toen hij lid was van de partij. Het is allemaal in 1997- '98 begonnen" (gehoorverslag CGVS van 29 september 2010, administratief dossier, stuk 4, respectievelijk p. 3 en 17). Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoekster ten tijde van de voorgehouden problemen van haar vader in Armenië minstens de leeftijd van achttien jaar had bereikt.

Van een asielzoekster mag overigens in alle redelijkheid verwacht worden dat de belangrijke gebeurtenissen die haar leven een andere wending hebben gegeven, ongeacht het tijdsverloop of de jeugdige leeftijd of traumatische ervaring, dermate in haar geheugen gegrift staan dat, zo ze zich werkelijk hebben voorgedaan, zij daar in alle fases van de asielprocedure een coherent en gedetailleerd relaas van kan doen. Ook van een persoon die minstens achttien jaar is op het ogenblik van de aangehaalde problemen mag worden verwacht dat zij voldoende coherente en duidelijke informatie verschaft. De Raad is van oordeel dat verzoeksters verdere argumentatie niet verklaart waarom zij nooit geprobeerd heeft om enige informatie betreffende de aard en de oorzaak van de problemen van haar vader in Armenië, feiten waarop zij zich thans beroept om haar asielrelaas te ondersteunen, te weten te komen. Om meer te weten te komen over de achtergrond van diende zij zich overigens niet louter tot haar "dominante" vader gericht te hebben. Het argument dat de vaststellingen van de verwerende partij mogelijks niet aan haar te wijten zijn gaat dus niet op. Dit klemt des te meer, daar de verblijfssituatie van verzoekster en haar ouders in de Russische Federatie tevens tijdelijk was, zoals zij zelf beweert, zodat verzoekster bezwaarlijk kan worden gevolgd waar zij de relevantie van het aannemelijk maken van de problemen in Armenië trivialeert. Verzoeksters argumentatie is bijgevolg onaanvaardbaar en haalt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas onderuit, minstens de ernst ervan. Deze elementen betreffen de kern van het asielrelaas van verzoekster en zoals eerder gesteld, is het aan verzoekster om geloofwaardige verklaringen af te leggen en haar relaas aannemelijk te maken. Een dergelijke lacunaire kennis schraagt het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vermeende problemen in Armenië. Deze ongeloofwaardigheid, minstens wat de ernst van de geschetste feiten betreft, wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster sinds haar vertrek niet meer heeft geïnformeerd naar de huidige stand van de problemen in Armenië, zoals geschetst in de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat zij nog contact had met haar vader – verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat zij geen contact meer heeft met het thuisfront in Armenië houdt, gelet op haar eigen verklaringen, geen steek (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4, p 19), wijst dit op een desinteresse die de ernst van de voorgehouden feiten dermate relateert dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

3.10. Waar verzoekster zich verzet tegen het motief in de bestreden beslissing betreffende de ongeloofwaardigheid van haar clandestiene reismogelijkheid, stellende dat de argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend zijn, er geen bewijs kan worden gevraagd van de reis, dat het juist het werk is van de passeur om mensen over te brengen en dat de documentatie in het dossier slaat op grenscontroles in het luchtruim en niet op transport over land, kan het volgende worden gesteld :

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal een element kan zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag. Immers, de verwerende partij moet over deze aanvraag kunnen oordelen met in achtname van alle gegevens waarover zij kan beschikken, zo ook deze met betrekking tot het tijdstip en de omstandigheden waarin verzoekster is gevlucht. Verzoekster heeft hierbij een plicht tot medewerking waarbij zij alle nuttige elementen noodzakelijk voor

de beoordeling van haar aanvraag moet indienen, zo ook deze met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (artikel 4, tweede lid van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het volstaat niet te stellen dat de informatie in het administratief dossier grenscontroles via het luchtruim betreft, zodat deze informatie niet zou gelden voor transport over het land, wanneer niet wordt aangetoond hoe verzoekster reisde en ze geen informatie aanbrengt om haar loutere beweringen te staven. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de controles aan de buitengrenzen van de EU en de Schengenzone zeer strikt zijn, en dat niet enkel personen, maar ook wagens die de grens willen oversteken aan dergelijke controles zijn onderworpen. Verzoekster toont niet aan dat deze informatie niet correct zou zijn, en haar stelling dat ze alleen betrekking zou hebben op het luchtruim, zoals verzoekster stelt, mist aldus feitelijke grondslag. Verzoeksters argumentatie –zo ook wat betreft de opdracht van de passeur- doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij hoe dan ook de buitengrenzen van de Schengenzone is overgestoken waar herhaaldelijk, systematisch en persoonlijke veiligheidscontroles worden uitgevoerd in het kader van een algemene politiek van versterkte controles als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Haar beweringen dat zij geen controles zou hebben gehad zijn volstrekt onaannemelijk en doen afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Het motief dienaangaande in de bestreden beslissing blijft onverminderd overeind.

Waar verzoekster nog doet gelden dat uit rechtspraak van de Raad van State is gebleken dat “het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden” en stelt dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. De ongeloofwaardigheid van een belangrijk onderdeel van de vlucht van verzoekster hypothekeert de geloofwaardigheid van het geheel.

3.11. Met betrekking tot de beoordeling van de door haar voorgelegde medische documenten, doet verzoekster gelden dat de dokter vermoedelijk het jaartal misbegrepen heeft, en dit niet onlogisch is, nu zij geen Frans of Nederlands spreekt. Elke asielzoekster draagt evenwel de verantwoordelijkheid voor de stukken die zij neerlegt. Verzoeksters loutere bewering dat er sprake is van een misverstand is geenszins aangetoond. Overigens moet nog worden gesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, wat hij onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (R.v.St., nr. 132.261 van 10 juni 2004). Het medisch attest vormt dan ook, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheden, geen voldoende bewijs voor de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten.

3.12. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeksters geloofwaardigheid volledig werd ondermijnd door de terechte vaststellingen die door verwerende partij werden gedaan, en dat zij er niet in is geslaagd deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Derhalve is een gegronde vrees voor vervolging in haren hoofde niet aannemelijk.

3.13. In subsidiaire orde vraagt verzoekster *in fine* van haar verzoekschrift om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hierboven is reeds gebleken dat verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, zodat verzoekster zich niet kan steunen op dit relaas om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoekster brengt geen andere elementen bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden.

3.14. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van pertinente en draagkrachtige motieven is kunnen komen tot het oordeel dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, in haren hoofde noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming is aangetoond. Waar verzoekster doorheen het verzoekschrift bij verwijzing naar rechtsspraak van de Raad van State aanvoert dat de bestreden beslissing stoelt op “vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen”, blijkt uit de motieven en de bespreking ervan dat deze kritiek niet gegrond is. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS